

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **D. H. Q.**, zastoupeného Mgr. Ivo Žižkovským, advokátem se sídlem Martinská 10, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3 k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.11.2013 č.j. OAM-352/ZA-ZA14-HA08-2013, **o udělení mezinárodní ochrany**

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal u zdejšího soudu v zákonné lhůtě, v zastoupení advokátem, žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.11.2013 ve věci neudělení mezinárodní ochrany. V žalobě uvedl, že správní orgán pro posouzení všech tvrzení žalobce dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti podřazující se pod ust. § 12 písm. a)

zákona o azylu. S tímto závěrem žalobce nesouhlasí, neboť se domnívá, že při rozhodování správní orgán se opíral pouze o jednostranná konstatování související s argumentem nutnosti jeho vyhoštění a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany si vysvětloval účelově zaměřené. Žalobce se domnívá, že vyhoštěním a navrácením do země, kde nemá za poslední dobu vybudované žádné bydliště, vazby a mimo jiné k tomu má i záznam v trestních věcech, mu bude ze strany tamního režimu výrazně dáváno za vinu, čeho se dopustil. Bude ponižován a jeho rodina bude žít pod nátlakem, a to z důvodu jeho minulosti zde v ČR. Správní orgán chybně konstatoval, že žalobci po návratu do vlasti nehrozí žádné nebezpečí a tímto porušil článek 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Žalobce má pochybnosti, zda-li překlad v řízení o žádosti byl zřetelný obsahově, aby se dalo důvodně domnívat, že mu takové nebezpečí nehrozí. Zpochybňuje obsah protokolů z pohledu, zda v protokolech bylo vše zachyceno. Uvedl, že správní orgán není znalý poměrů a situace, které nastávají po návratu do domovské země osobám, které byly vyhoštěny a ještě z důvodu provázející trestné činnosti. Žalobce má zájem, aby mohl v ČR řádně pracovat a žít a být tak prospěšný nejen své rodině, ale i České republice. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit k novému posouzení.

[2] Žalovaný k žalobě ve svém písemném vyjádření uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil citovaná ustanovení správního řádu, zákona o azylu či mezinárodních smluv. Žalobci se v řízení o udělení mezinárodní ochrany dostalo možnosti plného vyjádření, jakož i příslušného poučení a žalovaný vyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Při hodnocení vycházel především z vlastních tvrzení žalobce, z nichž bylo zjištěno, že důvodem žádosti je jeho neochota k návratu do vlasti, neboť se obává ekonomické nouze, kvůli níž také vlast opustil. Dalším důvodem je legalizace jeho pobytu na území ČR, jelikož mu byl uložen trest vyhoštění z území ČR. Navrhl žalobu zamítnout.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a 14b zákona č. 325/1995 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce do ČR přicestoval prvně v r. 2008 za účelem podnikání, je ženatý, manželka a dvě dcery žijí ve Vietnamu, stejně tak jeho sestra a matka, jeho otec má povolení k trvalému pobytu v ČR. Ve Vietnamu nemá žádné zázemí, nemá se kam vrátit. Dále v odůvodnění uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti je jeho neochota k návratu do vlasti, neboť se obává ekonomické nouze, kvůli níž také vlast opustil a dalším důvodem je legalizace jeho pobytu na území ČR, neboť mu byl uložen trest vyhoštění z území ČR. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědí, jím doloženého dlužního úpisu a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Kromě žádosti o mezinárodní ochranu, protokolu o pohovoru a informace z informačního systému Policie ČR (CIS), využil správní orgán Informaci Ministerstva zahraničních věcí č.j. 110045/2013-LPTP ze dne 6. srpna 2013, k č.j. MV-79193-19/OAM-2013, Zprávu

mezinárodní organizace pro migraci IOM z října 2012, ze dne 2.4.2013 a aktuální informace databanky ČTK „Země světa, Vietnam“. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany. Po posouzení výše uvedených tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu správní orgán dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Výše jmenovaný žadatel v průběhu řízení potvrdil, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, stejně jako nikdo jiný z jeho rodiny, a zároveň neuvedl, že by se v průběhu svého života zúčastnil ve vlasti jakýchkoliv aktivit politického charakteru či se jinak veřejně angažoval. Správní orgán konstatuje, že výše jmenovaný nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl se neuděluje. Správní orgán poukazuje na skutečnost, že výše jmenovaný o mezinárodní ochranu formou azylu požádal až v době jemu uloženého soudního vyhoštění, tedy v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR. Jediným důvodem podání žádosti výše jmenovaného je legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR, neboť na území ČR hodlá setrvat z ekonomických důvodů. Správní orgán konstatuje, že důvody pro udělení azylu na základě § 12 písm. b) zákona o azylu, v platném znění, jsou jednoznačně vymezeny. Správní orgán konstatuje, že v případě výše jmenovaného neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl se neuděluje. Správní orgán konstatuje, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a azyl se neuděluje. Žadatel sám se v průběhu správního řízení tohoto specifického typu azylu podle § 14 zákona o azylu nedomáhal a nehovořil ani o konkrétních skutečnostech, které by měl vzít správní orgán v této souvislosti v potaz. Žadatel také uvedl, že je zcela zdravý. Na základě zhodnocení všech těchto aspektů správní orgán konstatuje, že nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného žadatele ve vztahu k existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany vycházel především z jeho výpovědí, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Žadatel neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda žadateli o mezinárodní ochranu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Pokud se týká posouzení skutečnosti, zda jmenovanému po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, správní orgán konstatuje, že k takovému závěru nedospěl. Po zhodnocení výpovědí žadatele o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavního motivu k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl správní orgán rozhodující ve věci k závěru, že by výše jmenovanému žadateli o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

[4] Z obsahu správního spisu soud zjistil, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 1.11.2013 žalobce uvedl, že svou vlast opustil 19.3.2013 z ekonomických důvodů, žádné jiné důvody k odjezdu neměl. Když odcestoval do ČR, nemá ve Vietnamu žádné zázemí, nemá se kam vrátit. Když dosáhl plnoletosti, odjel do ČR a začal zde vydělávat své první peníze. Zvykl si na život v ČR, neví, jak by mohl žít jinde, ve Vietnamu či jiné zemi. V České republice pobýval od r. 2008 do r. 2013 na dlouhodobý pobyt z důvodu podnikání. V ČR bylo proti němu vedeno trestní řízení, a to v roce 2011 za ublížení na zdraví, za což mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody, dále v červenci 2013 z důvodu prodeje drog, byl vzat do vazby v trvání dva a půl měsíce a uložen trest vyhoštění na neomezenou dobu. V protokolu o pohovoru k žádosti dne 1.11.2013 uvedl, že hlavní důvod opuštění vlasti byl ekonomický, tamější ekonomika je slabá, nezaručuje člověku práci a příjmy. Jiné důvody k odjezdu neměl. Má v ČR lepší podmínky pro zabezpečení rodiny, zde vydělává a peníze posílá do Vietnamu. Jeho manželka s dětmi bydlí u manželčiny rodičů, a když je navštívil, musel s nimi tam také bydlet. Vlastní bydlení ve Vietnamu nemají. Jeho otec v ČR žije od r. 2002 a v posledních dvou až třech letech s ním žije v pronajatém bytě. Součástí správního spisu jsou zprávy o situaci ve Vietnamu, a to konkrétně Informace MZV ze dne 5.12.2012 o možnosti dvojího trestního stíhání a postihu za podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě návratu do vlasti, kde konkrétně na otázku, jaké hrozí ve Vietnamu tresty za výrobu a distribuci drog, je uvedeno, že mohou být uděleny tresty odnětí svobody od několika měsíců až po doživotí či trest smrti a k otázce postihu při návratu do vlasti za podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v zahraničí, že formálně takovému postihu neexistuje právní důvod, i když nelze vyloučit uplatňování specifických administrativních či jiných postupů ze strany oficiálních orgánů vůči politicky aktivním osobám. Dále Informace MZV o Vietnamu ze dne 6. srpna 2013 k otázce situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti či návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, kde mimo jiné je uvedeno, že situace po jejich návratu je odvislá od toho, jakou situaci opouštěl. Drtivá většina občanů odjíždějí z čistě ekonomických důvodů, velká část se z nich z důvodu cesty do zahraničí zadluží a v případě návratu pak tedy záleží na tom, zda je schopen ze svých finančních prostředků krýt tyto náklady. Dále Informace o Vietnamu z října 2012 Mezinárodní organizace pro migraci.

[5] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[6] Žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání.

[7] V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[8] Ustanovení § 13 zákona o azylu upravuje azyl za účelem sloučení rodiny, kdy v první řadě je předpoklad, že žadatel je rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu.

[9] Soud nesdílí názor žalobce, že žalovaný při rozhodování se opíral pouze o jednostranná konstatování související s argumentem nutnosti jeho vyhoštění a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany si vysvětloval účelově zaměřené. Žalobce ve správním řízení jako jediný důvod odjezdu ze své vlasti uvedl ekonomické důvody. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce se nikdy do politiky neangažoval, nebyl nikdy nositelem žádného politického přesvědčení, nebyl členem politické organizace. Jestliže žalobce ani sám netvrdil, že byl pronásledován či diskriminován ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, není rozbor politické situace a stavu dodržování lidských práv ve státě, jehož občanství cizinec má, nezbytný (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Azs 20/2003 ze dne 30.10.2003). Nelze proto přisvědčit žalobci o neobjektivním a účelovém hodnocení věci. Není věcí správního orgánu podsouvat žadateli o azyl skutečnosti svědčící o jeho pronásledování, pokud žadatel sám takové skutečnosti netvrdí.

[10] Předmětem přezkoumávaného rozhodnutí nebyla otázka vyhoštění, proto se tímto žalovaný neměl důvod zabývat, a pokud správní orgán zdůraznil, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v okamžiku, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění, soud se ztotožnil s názorem vysloveným žalovaným, že žalobce svou žádostí se snažil zlegalizovat pobyt v České republice. Pokud se žalobce obává návratu do své vlasti, pak jeho obavy rovněž nejsou ve spojení s ohrožením jeho života nebo lidské důstojnosti, či mučení apod., které lze vyhodnotit jako důvod pro udělení doplňkové ochrany. Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo

vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu). Žalobce nesplňuje uvedené podmínky, neboť nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do Vietnamské socialistické republiky, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy, jak je v tomto odstavci výše uvedeno. Žalobce opustil svou zemi, aniž by měl jakékoliv problémy se státními orgány. Pokud se žalobce obává chování společnosti ve své vlasti z důvodu, že byl v ČR opakovaně trestně stíhán a také odsouzen (ublížení na zdraví a prodej drog) nemůže tato obava obstát jako důvod pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce absolvoval v ČR trest odnětí svobody, a tedy není důvod, proč by mu ze strany státních orgánů ve vlasti mělo v tomto směru hrozit nebezpečí. Koneckonců žalobce ani takové skutečnosti netvrdil, jen obavu z toho že bude ponižován a jeho rodina bude pod nátlakem. Tady soud může jen konstatovat, že žalobce je dospělý člověk, je trestně odpovědný za své chování a měl by si být vědom následků svého chování.

[11] Soud rovněž nepřisvědčil námitce ohledně porušení článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv (zákaz mučení), na které žalobce poukazuje. Správní orgán se podrobně zabýval otázkou možné existence ohrožení žalobce při návratu do vlasti a soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že obava z ekonomické nouze není podřaditelným důvodem pro udělení ochrany.

[12] Konečně soud nesdílí ani důvodnost žalobcovy námitky ohledně zpochybnění tlumočení či obsahu protokolů. Žalobce ve správním řízení nevznesl, jak vyplynulo z obsahu spisu, žádnou pochybnost v tomto směru. Žalobci byl dán prostor k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí a nic v naznačeném tvrzení nenamítal. Důkazy nezpochybnil a sám žádné nenavrl. Správní řízení proběhlo za přítomnosti tlumočníka, žalobce měl dostatečný prostor k seznámení se s obsahem správního spisu.

[13] Soud konstatuje, že rozhodnutí žalovaného je dostatečně a přesvědčivě odůvodněno.

[10] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s, neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil a podle soudního spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 10. listopadu 2014

JUDr. Jana Záviská

samosoudkyně